

Lesninger Pinsevigilie - År A

1. lesning 1 Mos 11,1–9

Den ble kalt Babel. For der forvirret Herren all verdens tungemål.

Hele verden hadde ett språk og samme tungemål. Da folk brøt opp fra øst, fant de en bred dal i Sinear-landet og slo seg ned der. De sa til hverandre: «Kom, så lager vi teglsten og brenner dem godt!» De brukte tegl til byggesten og jordbek til bindemiddel. «Kom», sa de, «la oss bygge oss en by med et tårn som når opp til himmelen, og skape oss et navn så vi ikke blir spredt ut over hele jorden!»

Da steg Herren ned for å se på byen og tårnet som menneskene bygget. Herren sa: «Se, de er ett folk, og samme språk har de alle. Dette er det første de tar seg fore. Nå vil ingen ting være umulig for dem, hva de så finner på å gjøre. La oss stige ned og forvirre deres språk, så den ene ikke skjønner hva den andre sier!»

Så spredte Herren dem derfra ut over hele jorden, og de holdt opp med å bygge på byen. Derfor kalte de den Babel. For der forvirret Herren all verdens tungemål, og derfra spredte Herren dem ut over hele jorden.

Eller valgfritt:

1. lesning 2 Mos 19,3–8a.16–20

Foran hele folket steg Herren ned på toppen av Sinai-fjellet

I de dager kom israelittene til Sinai, og Moses steg opp til Gud. Da ropte Herren til ham fra fjellet: «Dette skal du si til Jakobs ætt og kunngjøre for Israels folk:

Dere har sett hva jeg gjorde med egypterne, og hvordan jeg løftet dere på ørnevinger og bar dere hit til meg. Dersom dere nå vil lytte til mine ord og holde min pakt, så skal dere være min eiendom fremfor alle andre folk; for hele jorden er min. Dere skal være et kongerike av prester og et hellig folk for meg. Dette er de ord du skal tale til israelittene.»

Da Moses kom tilbake, kalte han sammen folkets eldste og bar frem de ord Herren hadde sendt ham med. Og hele folket svarte, alle som én: «Alt det Herren har sagt, vil vi gjøre.»

Da det ble morgen den tredje dag, brøt det løs med lyn og torden. Det la seg en tung sky over fjellet, og det hørtes en lyd av horn. Alle som var i leiren, skalv av redsel. Men Moses førte folket ut av leiren til møte med Gud, og de stilte seg nedenfor fjellet.

Hele Sinai-fjellet stod i røk, fordi Herren var kommet ned på det i ild. Røken steg opp som av en smelteovn, og hele fjellet skalv. Hornlyden økte og ble sterkere og sterkere. Moses talte, og Gud svarte så hans røst kunne høres. Herren steg ned på toppen av Sinai-fjellet, han kalte på Moses, og Moses gikk opp til ham.

Eller valgfritt:

1. lesning Esek 37,1–14

Dere tørre ben, jeg lar det komme livsånde i dere, så dere blir levende

I de dager kom Herrens hånd over meg, og i Ånden førte han meg ut og satte meg ned i en dal som var full av ben. Han førte meg rundt omkring dem, og se, en stor mengde av dem lå utover dalen, og de var helt tørre.

Så sa han til meg: «Menneske, skal disse ben bli levende igjen?» «Herre, vår Gud,» svarte jeg, «det vet bare du.»

Da sa han til meg: «Tal profetisk over disse ben og si til dem: Dere tørre ben, hør Herrens ord! Så sier Herren Gud til disse ben: Se, jeg lar det komme livsånde i dere, så dere blir levende. Jeg lar det komme sener og kjøtt på dere og dekker dere med hud. Så gir jeg dere livsånde, og dere blir levende. Da skal dere sanne at jeg er Herren.»

Jeg talte profetisk som det ble befalt meg. Og mens jeg talte, tok det til å buldre og skjelve. Benene la seg inn til hverandre, ben til ben. Og mens jeg så på, kom det sener og kjøtt på dem, og de ble dekket med hud. Men livsånde var det ikke i dem.

Da sa han til meg: «Tal profetisk til livsånden! Menneske, tal til den og si: Så sier Herren Gud: Livsånde, kom fra de fire verdenshjørner og blås på disse drepte menn, så de blir levende.»

Jeg talte profetisk, som han bød meg. Da kom det livsånde i benene; de ble levende; de reiste seg opp og ble stående. Det var en veldig hær.

Så sa han til meg: «Menneske, disse ben er hele Israels folk. Hør hva de sier: Våre ben er tørket inn; vårt håp er forbi, det er ute med oss! Tal derfor profetisk og si til dem: Så sier Herren Gud:

Se, jeg åpner gravene deres og lar dere, mitt folk, stige opp av dem, og jeg fører dere til Israels land. Da skal dere sanne at jeg er Herren, når jeg åpner gravene og lar dere, mitt folk, stige opp av dem. Jeg vil gi dere min Ånd, så dere blir levende igjen, og jeg vil la dere bo i deres eget land. Da skal dere sanne at jeg, Herren, har talt og setter det i verk, lyder ordet fra Herren.»

Eller valgfritt:

1. lesning Joel 3,1–5

Over treller og trellkvinner vil jeg utøse min Ånd

Så sier Herren:

Engang skal det skje at jeg utøser min Ånd over alle mennesker. Deres sønner og døtre skal tale profetord; de gamle blant dere skal ha drømmer, og de unge skal se syner. Selv over treller og trellkvinner vil jeg utøse min Ånd i de dager.

Jeg lar jærtegn vise seg på himmel og jord: blod og ild og røksøyler. Solen forvandles, den formørkes, og månen blir som blod før Herrens dag kommer, den store og skremmende.

Men hver den som påkaller Herrens navn, skal bli reddet. For på Sion-fjellet og i Jerusalem skal det finnes en flokk som har sluppet unna, slik Herren selv har sagt. Blant dem som har berget seg, er de som Herren kaller.

Responsoriesalme Sal 104,1–2a. 24 og 35c. 27–28. 29bc–30

Omkved: Send ut din Ånd, og alt blir omskapt,
og du fornyer jordens åsyn.

Lov Herren, min sjel,
Herre, min Gud, hvor du er stor!
I høyhet og herlighet har du kledd deg,
lyset er kappen du hyller deg i.

Herre, hvor mange dine gjerninger er,
og alle har du gjort med visdom.
Jorden er full av det du har skapt.

Alle venter de på deg,
at du skal gi dem mat i rette tid.
Du deler ut og de kan sanke,
du åpner din hånd og de lar seg mette.

Du tar livsånden fra dem,
da dør de og vender tilbake til støvet.
Du sender din Ånd og de skapes på ny.
Du fornyer jordens åsyn.

2. lesning Rom 8,22–27

Ånden går i forbønn, med sukk som ord ikke kan gjengi

Brødre, vi vet at hele skapningen uten unntagelse fremdeles stønner i fødselsveer. Og ikke den alene, men også vi som alt har fått den første høst av Åndens gaver, også vi sukker i vårt hjertes dyp, mens vi i lengsel venter på at vårt legeme skal bli kjøpt fri. For vår frelse er ennå noe vi håper på. Et håp en ser oppfylt, er ikke noe håp; har en noe innen synsvidde, hva skal en så fortsette å håpe for? Men å håpe på noe vi ikke ser, det betyr å vente på det med utholdenhet.

Og så kommer også Ånden vår avmakt til unnsetning. Selv vet vi ikke å be slik som vi burde; men Ånden går selv i forbønn for oss, med sukk som ord ikke kan gjengi. Og han som ransaker hjertene, vet hva Åndens higen er; han vet at dens forbønn for de hellige svarer til Guds egen vilje.

Halleluja

Halleluja. Kom, Hellige Ånd, fyll dine troendes hjerter, og tenn i dem din kjærlighets ild. Halleluja.

Evangelium Joh 7,37–39

Strømmer av kildevann skal rinne

På høytidens siste dag, den store festdagen, stod Jesus frem og ropte ut:

«Den som tørster, han komme til meg for å drikke – den som tror på meg! For så sier Skriften: ‘Strømmer av kildevann skal rinne fra hans bryst.’»

– Og med dette mente han den Ånd som de skulle få som kom til å tro på ham. Ennå var Jesus ikke opphøyet i sin herlighet, derfor var heller ikke Ånden gitt.